

AGATHA
CHRISTIE

Πάρτι για δολοφόνους

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πάρτι για δολοφόνους**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *Hallowe'en Party*
Από τις Εκδόσεις *HarperCollinsPublishers*, Λονδίνο 2015
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: *Agatha Christie*
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ρόζα Τραϊκόγλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κατερίνα Σταματοπούλου

© *Agatha Christie Limited*, 1969. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT, the *Agatha Christie Signature* and the
AC Monogram Logo are registered trade marks of *Agatha Christie Limited* in the UK
and elsewhere. All rights reserved.

© Εξωφύλλου: *HarperCollinsPublishers Ltd.*
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Το πάρτυ»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Δεκέμβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4643-1
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4644-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Πάρτι για δολοφόνους

Μετάφραση: Ρόζα Τραϊκόγλου

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς	Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ Σιωπηλός μάρτυρας	Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά Θάνατος στα σύννεφα
Πέντε μικρά γουρουνάκια	Έγκλημα στον Νείλο	Νέμεση
Φόνοι με αλφαβητική σειρά Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές	Έγκλημα κάτω από τον ήλιο Μυστήριο στην Καραϊβική	Οι τελευταίες υποθέσεις της Μις Μαργιλ
Ο Πουαρό ερευνά Φόνος στο πρεσβυτήριο	Η ξεχασμένη δολοφονία Ο φόνος είναι εύκολος	Έγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη Και δεν έμεινε κανένας	Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας	Έγκλήματα στην καρδιά του καλοκαιριού
Δέκα ύποπτοι για φόνο Μια αυτοβιογραφία	Ο Ωχρός Ίππος Το μυστήριο του Σίταφορντ	Έλα, πες μου πώς ζεις Μετά την κηδεία
Έγκλημα στο γκολφ Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ	Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ	Ραντεβού με τον θάνατο Καφές σκέτος
Οι Μεγάλοι Τέσσερις Θανάσιμος κίνδυνος	Με ανοικτά χαρτιά Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης πουτίγκας	Θλιμμένο κυπαρίσσι Άγνωστος προορισμός
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό	Το τρένο των 16:50 Τα δεκατρία προβλήματα	Μικρές ιστορίες μυστηρίου Αφρώδες κυάνιο
Η φαρμακερή πένα Πρόσκληση σε φόνο	Συνέταιροι στο έγκλημα Ατέλειωτη νύχτα	Ο ιστός της αράχνης Πάρτι για δολοφόνους
Ο μυστικός αντίπαλος Η δοκιμασία της αθωότητας	Επιβάτης για Φρανκφούρτη Ο άντρας με το καφέ κοστούμι	Ραντεβού στη Βαγδάτη Το Χόλοου
Το μυστικό του Τσίμνεϊς Φόνος στη Μεσοποταμία	Προς το μηδέν Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια	Φόνος στον αριθμό 14 και άλλες ιστορίες
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου	Ο γρίφος του παπουτσιού με την αγκράφα	Όσο διαρκεί το φως και άλλες ιστορίες
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό	Στην πλημμυρίδα της ζωής Τα ρολόγια	Το σκυλί του θανάτου και άλλες ιστορίες
Τραγωδία σε τρεις πράξεις Οι άθλοι του Ηρακλή	Ξενοδοχείο Μπέρτραμ Το τέχνασμα με τον καθρέφτη	Ο απροσδόκητος επισκέπτης
Σίκαλη στην τσέπη Ο καθρέφτης ράγισε	Η Πύλη του Πεπρωμένου Ο θάνατος έβαλε τελεία Ο μυστηριώδης κύριος	Μάρτυρας κατηγορίας και άλλες ιστορίες
Ν ή Μ, Το μυστήριο των εφτά ρολογιών	Κουίν	Αστέρι πάνω από τη Βηθλεέμ
Γατί δε φώναξαν την Έβανς;		Το τρίτο κορίτσι

Στον Π. Γκ. Γούντχαουζ,

τα βιβλία και οι ιστορίες του οποίου
φώτισαν τη ζωή μου για πολλά χρόνια.
Επίσης, ως ευγνωμοσύνη που είχε την ευγένεια
να μου πει πως απόλαυσε τα δικά μου βιβλία.

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το Πάρτι για δολοφόνους εκδόθηκε πρώτη φορά τον Νοέμβριο του 1969. Στο μυθιστόρημα αυτό έχουμε ακόμα μία πετυχημένη σύμπραξη του Ηρακλή Πουαρό και της Αριάδνης Όλιβερ. Άλλη μια περίπτωση όπου η τάξη και η μέθοδος του Βέλγου ντετέκτιβ και ο άκρατος – σχεδόν παιδικός– ενθουσιασμός της αγαπητής σε όλους Αγγλίδας συγγραφέως αστυνομικών βιβλίων θα συνδυαστούν για τη λύση ενός μυστηρίου. «Τι κρίμα που είναι τόσο ελαφρόμυαλη...» μονολογεί ο Πουαρό για την κυρία Όλιβερ. «Κι όμως, έχει πρωτότυπη σκέψη». Αυτή η φράση του βιβλίου αποτελεί ένα καυστικό σχόλιο της Άγκαθα Κρίστι για όσα καταλόγιζαν στην ίδια για απλοϊκή σκέψη και εύκολες λύσεις των μυστηρίων στα δικά της βιβλία.

Αυτή τη φορά ο φόνος λαμβάνει χώρα σε ένα πάρτι του διοργανώνεται για το Χάλοουιν, τη γιορτή προς τιμήν των νεκρών και της σχέσης τους με τους ζωντανούς, που γιορτάζεται κάθε χρόνο στις 31 Οκτωβρίου.

Το βιβλίο αφιερώνεται στον Πέλαμ Γκρένβιλ Γούντχαουζ, τον διάσημο Άγγλο συγγραφέα του 20ού αιώνα, που ήταν φανατικός αναγνώστης της Άγκαθα Κρίστι.

Η ιστορία διασκευάστηκε για το ραδιόφωνο του BBC το 2006, με πρωταγωνιστή τον Τζον Μόφατ. Κυκλοφόρησε ως graphic novel το 2008, ενώ το 2009 διασκευάστηκε για την τηλεόραση, με τον Ντέιβιντ Σουσέ και τη Ζόι Γουαναμείκερ στους ρόλους του Πουαρό και της κυρίας Όλιβερ, αντίστοιχα.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Διάσημος Βέλγος ντετέκτιβ. Καλείται από την Αριάδνη Όλιβερ να βοηθήσει στην εξιχνίαση ενός φόνου κατά τη διάρκεια ενός παιδικού πάρτι για το Χάλοουιν.

Αριάδνη Όλιβερ

Συγγραφέας αστυνομικών ιστοριών, φίλη του Πουαρό και συμμετέχουσα στο πάρτι. Η κυρία Όλιβερ λατρεύει τα μήλα, σπεύδει να καταλήξει σε συμπεράσματα (άλλοτε σωστά και άλλοτε λανθασμένα), πιστεύει ακράδαντα πως η Σκότλαντ Γιαρντ θα έπρεπε να διευθύνεται από γυναίκα και έχει εμφανιστεί σε συνολικά έξι ιστορίες της Κρίστι.

Επιθεωρητής Τίμοθι Ράγκλαν

Επικεφαλής των ερευνών για τη διαλεύκανση του φόνου.

Άλφρεντ Ρίτμοντ

Αστυνομικός διευθυντής της κομητείας.

Δόκτωρ Φέργκιουσον

Ο γιατρός της περιοχής, συνδράμει το έργο της αστυνομίας.

Τζόις Ρέινολτς

Δεκατριών χρονών, συμμετέχει στο πάρτι για το Χάλοουιν. Δηλώνει πως κάποτε ήταν μάρτυρας σε φόνο. Σύμφωνα με τους κατοίκους της περιοχής, είναι «γεννημένη ψεύτρα».

Λουίζ Λιουέλιν-Σμάιθ

Εύπορη χήρα, πέθανε δύο χρόνια πριν από την αρχή αυτής της ιστορίας.

Όλγκα Σεμίνοφ

Εσωτερική βοηθός της κυρίας Λιουέλιν-Σμάιθ, με καταγωγή μάλλον από την Ερζεγοβίνη. Εξαφανίστηκε μετά το άνοιγμα της διαθήκης της εργοδότης της.

Λέσλι Φεριέ

Βοηθός σε δικηγορικό γραφείο, έχει κατηγορηθεί στο παρελθόν για πλαστογραφία, δολοφονήθηκε με μαχαίρι, ίσως από ζηλοτυπία, καθότι μέγας γυναικάς.

Λίμπολντ Ρέινολτς

Μικρότερος αδελφός της Τζόις, ξύπνιος, κρυφακούει τα μυστικά των άλλων και εκβιάζει όταν χρειάζεται.

Ρουίνα Ντρέικ

Ανιψιά της κυρίας Λιουέλιν-Σμάιθ, χήρα. Έχει οργανώσει το πάρτι για το Χάλοουιν.

Μιράντα Μπάτλερ

Δώδεκα χρονών, δεν πήγε στο πάρτι επειδή ήταν άρρωστη. Είναι η καλύτερη φίλη της Τζόις, με την οποία είναι συμμαθήτριες.

Τζούντιθ Μπάτλερ

Φίλη της κυρίας Όλιβερ, μητέρα της Μιράντα.

Μάικλ Γκάρφιλντ

Αρχιτέκτονας εξωτερικών χώρων, εξαιρετικά όμορφος και γοητευτικός, γοητευμένος και ο ίδιος από τον εαυτό του, ονειρεύεται να δημιουργήσει τον υπέρτατο κήπο σε κάποιο ελληνικό νησί.

Δεσποινίς Έμλιν

Διευθύντρια του τοπικού σχολείου.

Υπαστυνόμος Σπενς

Συνταξιούχος αστυνομικός, φίλος του Πουαρό, μένει στην περιοχή με την αδελφή του, την Έλσπεθ Μακέι.

Η κυρία Αριάδνη Όλιβερ είχε ακολουθήσει τη φίλη της, την Τζούντιθ Μπάτλερ, που τη φιλοξενούσε, θέλοντας να βοηθήσει στις ετοιμασίες για ένα παιδικό πάρτι που θα γινόταν εκείνο το απόγευμα.

Προς το παρόν, η κατάσταση ήταν χαοτική. Γυναίκες γεμάτες ζωντάνια μπαινόβγαιναν είτε για να μετακινήσουν καρέκλες, τραπέζακια και βάζα με λουλούδια είτε για να μεταφέρουν αγκαλιές από κίτρινες κολοκύθες, τις οποίες τοποθετούσαν σε στρατηγικά επιλεγμένα σημεία.

Θα ήταν ένα πάρτι για το Χάλοουιν και οι καλεσμένοι είχαν ηλικίες που κυμαίνονταν από δέκα έως δεκαεπτά ετών.

Η κυρία Όλιβερ απομακρύνθηκε από το πλήθος, στηρίχτηκε σε έναν άδειο τοίχο και πήρε στα χέρια της μια μεγάλη κίτρινη κολοκύθα, παρατηρώντας τη με προσοχή. «Την τελευταία φορά που είδα μια τέτοια κολοκύθα», είπε, παραμερίζοντας μια γκρίζα τούφα από το πλατύ μέτωπό της, «βρισκόμουν στην Αμερική. Εκατοντάδες από δαύτες, σκορπισμένες σε ολόκληρο το σπίτι. Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα δει τόσες κολοκύθες συγκεντρωμένες σε ένα σημείο. Για να πω την αλήθεια», πρόσθεσε σκεπτική, «ποτέ δεν κατάφερα να ξεχωρίσω μια κολοκύθα από ένα φλασκί... τη νεροκολοκύθα, που λέμε. Αυτή εδώ τι είναι;»

«Συγγνώμη, καλή μου», είπε η κυρία Μπάτλερ, πατώντας κατά λάθος το πόδι της φίλης της.

Η κυρία Όλιβερ κόλλησε κυριολεκτικά πάνω στον τοίχο.

«Εγώ φταίω», είπε. «Μπερδεύομαι στα πόδια σας και σας δυσκολεύω. Πραγματικά, όμως, ήταν ένα καταπληκτικό θέαμα, τόσες κολοκύθες μαζεμένες... ή νεροκολοκύθες, αν και δεν έχει τόση σημασία τι ήταν. Βρίσκονταν παντού: στα μαγαζιά, στα σπίτια, άλλες κρεμασμένες στη σειρά, άλλες κούφιες, με κεριά ή με φωτάκια στο εσωτερικό τους. Πολύ ενδιαφέρον, πραγματικά. Όμως δεν ήταν για το Χάλοουιν, ήταν για την Ημέρα των Ευχαριστιών. Πλέον έχω συνδέσει στον νου μου τις κολοκύθες με το Χάλοουιν στα τέλη του Οκτώβρη. Η Ημέρα των Ευχαριστιών πέφτει πολύ αργότερα, έτσι δεν είναι; Την τρίτη εβδομάδα του Νοέμβρη, αν δεν απατώμαι. Εν πάση περιπτώσει, στα μέρη μας το Χάλοουιν είναι σίγουρα στις τριάντα μία του Οκτώβρη, σωστά; Πρώτα έρχεται το Χάλοουιν κι ύστερα τι ακολουθεί; Το Σάββατο των Ψυχών; Στο Παρίσι ο κόσμος πηγαίνει στα νεκροταφεία και αφήνει λουλούδια στα μνήματα. Και μη νομίζεις πως είναι καμιά μελαγχολική γιορτή. Πηγαίνουν ακόμη και τα παιδιά και το διασκεδάζουν. Πρώτα περνούν από τις αγορές που πουλούν λουλούδια, κι αγοράζουν πολλά, όμορφα μπουκέτα. Το Παρίσι έχει τις ομορφότερες ανθιαγορές στον κόσμο».

Κάθε λίγο και λιγάκι όλο και κάποια από τις γυναίκες που πηγαινόερχονταν με φούρια τύχαινε να πέσει πάνω στην κυρία Όλιβερ, όμως δεν της έδινε σημασία. Όλες ήταν αφοσιωμένες σε αυτό που έκαναν.

Οι περισσότερες ήταν μπτέρες, όμως υπήρχαν και κάνα δυο άξιες και αποτελεσματικές γεροντοκόρες. Υπήρχαν επίσης κάμποσοι έφηβοι που ήθελαν να φανούν χρήσιμοι, αγόρια δεκάξι δεκαεφτά χρονών, που σκαρφάλωναν σε σκάλες ή σε καρέκλες για να κρεμάσουν στολίδια, κολοκύθες ή γυάλινες σφαίρες, από αυτές που κάποτε κρεμούσαν στα παράθυρα για να κρατούν μακριά τις μάγισσες και τα κακά πνεύματα. Παρέες κοριτσιών από έντεκα έως δεκαπέντε χρονών τριγύριζαν εδώ κι εκεί χασκογελώντας.

«Και μετά το Ψυχοσάββατο και τα νεκροταφεία», συνέχισε η κυ-

ρία Όλιβερ, καθώς βολευόταν στο μπράτσο ενός καναπέ, «έχουμε τη γιορτή των Αγίων Πάντων. Καλά τα λέω;»

Κανείς δεν απάντησε σε αυτή την ερώτηση. Η κυρία Ντρέικ, μια καλοκάμωνη, μεσόκοπη γυναίκα που οργάνωνε το πάρτι, έκανε μια δήλωση.

«Παρόλο που αυτό το πάρτι γίνεται για το Χάλοουιν, δεν το ονομάζω έτσι. Το ονομάζω Πάρτι των Έντεκα Συν, επειδή σε αυτή την ηλικιακή ομάδα απευθύνεται. Κυρίως παιδιά που πρόκειται να αφήσουν το Ελμς και να φοιτήσουν σε άλλα σχολεία».

«Δεν είναι απόλυτα ακριβές αυτό, όμως, Ρουίνα», επενέβη η δεσποινίς Ουίτακερ, τακτοποιώντας με μία αποδοκιμαστική χειρονομία τα γυαλιά της στην άκρη της μύτης της.

Η δεσποινίς Ουίτακερ, μία από τις δασκάλες της περιοχής, λάτρευε την ακριβολογία.

«Επειδή τα εντεκάχρονα έχουν φύγει εδώ και καιρό», πρόσθεσε.

Η κυρία Όλιβερ σηκώθηκε από τον καναπέ. «Δε σας έχω φανεί χρήσιμη», είπε απολογητικά. «Απλώς κάθομαι εδώ και λέω ανοησίες για κολοκύθες». Και ξεκουράζω τα πόδια μου, συλλογίστηκε νιώθοντας ενοχές, αλλά όχι σε τέτοιο βαθμό που θα την υποχρέωναν να τις εκφράσει μεγαλόφωνα. «Τι μπορώ να κάνω, λοιπόν;» ρώτησε και πρόσθεσε: «Τι υπέροχα μήλα!»

Κάποιος είχε φέρει στο δωμάτιο μια μεγάλη λεκάνη με μήλα. Η κυρία Όλιβερ τρελαινόταν για αυτό το φρούτο.

«Τι όμορφα και κατακόκκινα που είναι!» είπε.

«Δεν είναι από τα καλύτερα, να ξέρεις», είπε η Ρουίνα Ντρέικ. «Όμως δείχνουν όμορφα και κάνουν για να παίξουμε στο πάρτι. Είναι αρκετά μαλακά και τα παιδιά θα μπορούν να τα δαγκώσουν εύκολα.* Έχεις την καλοσύνη να τα μεταφέρεις στη βιβλιοθήκη,

* Το Ψάρεμα των Μήλων είναι ένα παιχνίδι που συνηθίζεται στο Χάλοουιν. Οι παίκτες προσπαθούν να πιάσουν με τα δόντια τους τα μήλα που επιπλέουν σε έναν κουβά ή σε μια λεκάνη γεμάτη νερό. Συχνά δένουν τα χέρια πίσω από την πλάτη τους για να μην «κλέβουν». [Σ.τ.Μ.]

Μπιάτρις; Τα πάντα γίνονται χάλια με τα νερά που χύνονται σε αυτό το παιχνίδι, αλλά η μοκέτα της βιβλιοθήκης είναι παμπάλαια και δε μας νοιάζει. Α! Σ' ευχαριστώ, Τζόις».

Η Τζόις, μια γεροδεμένη δεκατριάχρονη κοπέλα, άρπαξε τη λεκάνη με τα μήλα. Δύο κύλησαν απέξω και σταμάτησαν ακριβώς στα πόδια της κυρίας Όλιβερ, σαν να τα είχε αρπάξει χέρι μάγισσας.

«Σας αρέσουν πολύ τα μήλα, έτσι δεν είναι;» είπε η Τζόις. «Κάπου διάβασα πως σας αρέσουν... ή μπορεί και να το άκουσα στην τηλεόραση. Εσείς δεν είστε που γράφετε αστυνομικές ιστορίες;»

«Εγώ είμαι», τη διαβεβαίωσε η κυρία Όλιβερ.

«Έπρεπε να το είχαμε σκεφτεί και να σας είχαμε ζητήσει να σκαρώσετε κάτι σχετικό με φόνους. Να κάναμε τάχα πως κάποιος δολοφονήθηκε και να ζητούσαμε από τους καλεσμένους να βρουν τον δολοφόνο».

«Όχι, ευχαριστώ», είπε η κυρία Όλιβερ. «Ποτέ ξανά!»

«Τι εννοείτε, ποτέ ξανά;»

«Το έκανα κάποτε και δεν είχε μεγάλη επιτυχία», παραδέχτηκε η κυρία Όλιβερ.

«Μα, έχετε γράψει τόσα βιβλία!» επέμεινε η Τζόις. «Σίγουρα έχετε βγάλει αρκετά χρήματα από τα βιβλία σας, έτσι δεν είναι;»

«Κατά έναν τρόπο», απάντησε η κυρία Όλιβερ, φέρνοντας στον νου της την Εφορία.

«Και ο ντετέκτιβ σας είναι Φινλανδός».

Η κυρία Όλιβερ παραδέχτηκε πως ήταν. Ένα ατάραχο αγοράκι, το οποίο, όπως λογάρισε η κυρία Όλιβερ, δε θα έπρεπε να είχε κλείσει ακόμη τα έντεκα, ρώτησε αυστηρά: «Γιατί Φινλανδός;»

«Κι εγώ αναρωτήθηκα πολλές φορές», ομολόγησε με ειλικρίνεια η κυρία Όλιβερ.

Η κυρία Χάργκριβς, η σύζυγος του οργανίστα, μπήκε στο δωμάτιο λαχανιασμένη, κουβαλώντας έναν μεγάλο, πράσινο πλαστικό κουβά.

«Μας κάνει ετούτος για τα μήλα;» ρώτησε. «Τον βρήκα πολύ χαρούμενο».

«Οι σιδερένιοι κουβάδες είναι καλύτεροι, γιατί δεν αναποδογυρίζουν εύκολα», είπε η δεσποινίς Λι, η Βοηθός του γιατρού. «Πού σκοπεύετε να τον βάλετε, κυρία Ντρέικ;»

«Σκέφτηκα πως το παιχνίδι με τα μήλα θα ήταν καλύτερο να γίνει στη βιβλιοθήκη. Η μοκέτα εκεί είναι παλιά και συνήθως χύνονται πολλά νερά».

«Σύμφωνοι. Θα τα μεταφέρουμε εκεί. Ροουίνα, πάρε ακόμη ένα καλάθι με μήλα».

«Επιτρέψτε μου να βοηθήσω», προσφέρθηκε η κυρία Όλιβερ. Έσκυψε και σήκωσε τα δύο μήλα που είχαν κυλήσει στα πόδια της, κι ύστερα, σχεδόν χωρίς να πάρει είδηση τι έκανε, δάγκωσε γερά το ένα κι άρχισε να μασουλάει. Η κυρία Ντρέικ άρπαξε αποφασιστικά το δεύτερο μήλο από τα χέρια της και το επέστρεψε στο καλάθι. Ύστερα από αυτό, η συζήτηση φούντωσε.

«Εντάξει, αλλά πού θα βάλουμε τον Φλεγόμενο Δράκο*;»

«Στη βιβλιοθήκη, αυτό είναι το πιο σκοτεινό δωμάτιο».

«Πρώτα πρέπει να στρώσουμε κάτι στο τραπέζι».

«Θα απλώσουμε μια πράσινη τσόχα κι από πάνω ένα κάλυμμα».

«Και οι μαγικοί καθρέφτες; Στ' αλήθεια θα δούμε μέσα τους τούς άντρες που θα παντρευτούμε;»

Η κυρία Όλιβερ έβγαλε κρυφά τα παπούτσια της και, ενώ συνέχιζε να μασουλάει αθόρυβα το μήλο της, κάθισε ξανά στον καναπέ και περιεργάστηκε με κριτικό βλέμμα τους ανθρώπους γύρω της. *Αν ήταν να γράψω ένα βιβλίο για όλον αυτόν τον κόσμο, πώς θα το έκανα;* αναρωτιόταν, νιώθοντας τη συγγραφέα να ξυπνάει μέσα της. *Στο σύνολό τους είναι καλοί άνθρωποι, νομίζω, αλλά ποιος μπορεί να είναι σίγουρος...*

* Ο Φλεγόμενος Δράκος (Snapdragon ή Flapdragon) είναι ένα παιχνίδι του 16ου αιώνα, που συνήθως παίζεται την παραμονή των Χριστουγέννων. Σε ένα φαρδύ, ρηχό μπολ ρίχνουν σταφίδες και μπράντι, στο οποίο βάζουν φωτιά. Οι παίκτες προσπαθούν να πιάσουν τις φλεγόμενες σταφίδες με το χέρι, χωρίς να καούν. Συνήθως παίζεται σε ένα μισοσκότεινο δωμάτιο, για να κάνουν μεγαλύτερη εντύπωση οι φλόγες. (Σ.τ.Μ.)

Κατά έναν τρόπο, σκεφτόταν, ήταν μάλλον συναρπαστικό να μην ξέρει τίποτα για αυτούς. Ζούσαν όλοι στο Γούντλι Κόμον και θυμόταν αμυδρά ορισμένα από τα πράγματα που της είχε πει για αυτούς η Τζούντιθ. Για τη δεσποινίδα Τζόνσον, κάτι που είχε να κάνει με την εκκλησία, πως ήταν αδελφή του εφημέριου... Όχι, ήταν αδελφή του οργανίστα. Για τη Ρουίνα Ντρέικ, που έδειχνε να κάνει κουμάντο στο Γούντλι Κόμον. Για τη λαχανιασμένη γυναίκα που είχε φέρει εκείνον τον ιδιαίτερα άσχημο πλαστικό κουβά. Από την άλλη, βέβαια, η κυρία Όλιβερ δε συμπαθούσε τα πλαστικά αντικείμενα. Κι ύστερα ήταν τα παιδιά και οι έφηβοι, αγόρια και κορίτσια.

Μέχρι στιγμής το μόνο που γνώριζε για αυτά η κυρία Όλιβερ ήταν τα ονόματά τους. Υπήρχε μία Ναν, μία Μπιάτρις, μία Κάθι, μία Νταϊάνα και μία Τζόις, που ήταν κάπως αλαζονική κι έκανε πολλές ερωτήσεις.

Αντιπαθητική αυτή η Τζόις, σκέφτηκε η κυρία Όλιβερ.

Υπήρχε ένα ψηλό κορίτσι που το έλεγαν Αν και είχε ύψος ανωτερότητας. Υπήρχαν δύο έφηβοι που θα πρέπει να είχαν αποπειραθεί να δοκιμάσουν διαφορετικό στιλ κουρέματος, με μάλλον ατυχή αποτελέσματα.

Ένα μικροκαμωμένο, ντροπαλό αγόρι μπήκε στο δωμάτιο.

«Η μαμά στέλνει αυτούς τους καθρέφτες για να δείτε αν σας κάβουν», είπε χαμηλόφωνα και ξέπνοα.

Η κυρία Ντρέικ τούς παρέλαβε και τον ευχαρίστησε.

«Σε ευχαριστώ πολύ, Έντι», είπε.

«Συνηθισμένα καθρεφτάκια είναι», είπε το κορίτσι που λεγόταν Αν. «Θα μπορούσαμε στ' αλήθεια να δούμε τα πρόσωπα των μελλοντικών συζύγων μας;»

«Άλλες θα μπορούσαν κι άλλες όχι», είπε η Τζούντιθ Μπάτλερ.

«Εσείς είδατε ποτέ το πρόσωπο του συζύγου σας σε κάποιο πάρτι σαν αυτό;»

«Ασφαλώς και δεν το είδε», είπε η Τζόις.

«Θα μπορούσε, όμως», πετάχτηκε με αλαζονικό ύψος η Μπιάτρις. «Εξωαισθητηριακή αντίληψη το λένε», πρόσθεσε με ύψος

ανθρώπου που ήξερε να χρησιμοποιεί με άνεση τους διάφορους επιστημονικούς όρους.

«Έχω διαβάσει ένα βιβλίο σας», είπε η Αν στην κυρία Όλιβερ. «Λεγόταν *Το τελευταίο χρυσόψαρο*. Ήταν πολύ καλό», πρόσθεσε ευγενικά.

«Εμένα δε μου άρεσε», πετάχτηκε η Τζόις. «Δεν είχε πολύ αίμα. Μου αρέσουν οι φόνοι που έχουν πολύ αίμα».

«Δεν τους βρίσκεις άσχημους;» απόρησε η κυρία Όλιβερ.

«Ναι, αλλά και πολύ συναρπαστικούς!» επέμεινε η Τζόις.

«Όχι απαραίτητα», είπε η κυρία Όλιβερ.

«Είδα έναν φόνο κάποτε», δήλωσε το κορίτσι.

«Μη λες ανοησίες, Τζόις», είπε η δεσποινίς Ουίτακερ, η δασκάλα.

«Κι όμως, είδα», επέμεινε εκείνη.

«Όντως;» ρώτησε η Κάθι, κοιτάζοντας την Τζόις με γουρλωμένα μάτια. «Όντως είδες φόνο;»

«Εννοείται πως όχι», είπε η κυρία Ντρέικ. «Έλα τώρα, Τζόις, μη λες ανόητα πράγματα».

«Κι όμως, είδα έναν φόνο», επέμεινε η Τζόις. «Τον είδα. Τον είδα, σας λέω!»

Ένα δεκαεφτάχρονο αγόρι, που ήταν σκαρφαλωμένο σε μια σκάλα, σταμάτησε αυτό που έκανε και κοίταξε από ψηλά με ενδιαφέρον.

«Τι είδους φόνο;» ρώτησε.

«Εγώ δεν το πιστεύω», είπε η Μπίατρις.

«Ασφαλώς», είπε η μητέρα της Κάθι. «Από το μυαλό της τα βγάζει».

«Τίποτα δε βγάζω από το μυαλό μου! Το είδα!»

«Τότε γιατί δεν πήγες στην αστυνομία;» ρώτησε η Κάθι.

«Επειδή, όταν το είδα, δεν ήξερα πως ήταν όντως φόνος. Πέρασε πολύς καιρός, θέλω να πω, μέχρι να αρχίσω να συνειδητοποιώ πως είχα δει φόνο. Κάποιος είπε κάτι πριν από έναν δυο μήνες, που με έκανε να σκεφτώ πως, πράγματι, φόνος ήταν αυτό που είδα!»

«Βλέπετε;» είπε η Αν. «Της φαντασίας της είναι, μη δίνετε σημασία».

«Πότε συνέβη;» θέλησε να μάθει η Μπίατρις.

«Πριν από χρόνια», απάντησε η Τζόις. «Ήμουν πολύ μικρή τότε», πρόσθεσε.

«Ποιος δολοφόνησε ποιον;» ρώτησε η Μπίατρις.

«Δεν πρόκειται να πω τίποτα σε κανέναν σας», είπε η Τζόις. «Είστε όλοι απαίσιοι».

Και τότε κατέφτασε η δεσποινίς Λι με έναν καινούργιο κουβά. Η συζήτηση στράφηκε στη σύγκριση των μεταλλικών κουβάδων με τους πλαστικούς και στο ποιο είδος ήταν πιο κατάλληλο για το παιχνίδι με τα μήλα. Οι περισσότεροι βοηθοί μετακινήθηκαν στη βιβλιοθήκη για μία επιτόπια προσωπική εκτίμηση. Ορισμένα από τα νεότερα μέλη αδημονούσαν να επιδείξουν τις ικανότητές τους, αποκαλύπτοντας τις δυσκολίες του παιχνιδιού. Το αποτέλεσμα ήταν να βραχούν μαλλιά, να χυθούν νερά παντού και να γίνει επείγουσα κλήση για πετσέτες, που θα αναλάμβαναν χρέη σφουγγαρόπανου. Στο τέλος, αποφασίστηκε πως ένας σιδερένιος κουβάς ήταν προτιμότερος από έναν πλαστικό, ο οποίος, παρά την επιφανειακή γοητεία του, αναποδογύριζε πολύ πιο εύκολα.

Η κυρία Όλιβερ άφησε κάτω μια γαβάθα με μήλα που είχε κουβαλήσει για να αναπληρώσει τα αποθέματα που χρειάζονταν για την επόμενη μέρα, και πήρε ακόμη ένα.

«Διάβασα στην εφημερίδα πως σας αρέσουν πολύ τα μήλα», ακούστηκε η επικριτική φωνή της Αν... ή της Σούζαν... η κυρία Όλιβερ δεν ήταν σίγουρη ποια από τις δύο είχε μιλήσει.

«Είναι η πιο βασανιστική αμαρτία μου», παραδέχτηκε η κυρία Όλιβερ.

«Θα είχε μεγαλύτερη πλάκα, αν παίζαμε με πεπόνια», πρότεινε ένα από τα αγόρια. «Είναι πολύ ζουμερά. Τα πάντα θα γίνονταν χάλια», πρόσθεσε, κοιτάζοντας τη μοκέτα με αδημονία.

Η κυρία Όλιβερ, νιώθοντας μια κάποια ενοχή για αυτή τη δημόσια επίδειξη λαιμαργίας, βγήκε από το δωμάτιο για να αναζη-

τήσει εκείνο το συγκεκριμένο δωμάτιο που συνήθως βρίσκει εύκολα κανείς σε ένα σπίτι. Ανέβηκε τη σκάλα, έστριψε στο κεφαλόσκαλο και λίγο έλειψε να πέσει πάνω σε ένα αγκαλιασμένο ζευγαράκι, που στηριζόταν στην πόρτα, η οποία, όπως λογάριάζε η κυρία Όλιβερ, οδηγούσε στο δωμάτιο που αγωνιούσε να βρει. Το ζευγαράκι δεν της έδωσε καμία σημασία. Συνέχισαν να αναστενάζουν και να αγκαλιάζονται με πάθος. Το αγόρι ήταν περίπου δεκαπέντε χρονών, η κοπέλα λίγο μεγαλύτερο από δώδεκα, παρότι η ανάπτυξη του στήθους της την έκανε να δείχνει πολύ μεγαλύτερη.

Το Απλ Τρις ήταν ένα οίκημα αρκετά ευρύχωρο, με κάμποσες ευχάριστες εσοχές και γωνιές. *Πόσο εγωιστές είναι οι άνθρωποι...* σκεφτόταν η κυρία Όλιβερ. *Κανείς σεβασμός για τον πλησίον.* Αυτό το γνώριμο κλισέ από το παρελθόν άστραψε στον νου της. Το είχε ακούσει τόσες φορές από μια γκουβερνάντα, μια υπηρέτρια, τη γιαγιά της, δυο θείες της, τη μητέρα της και κάνα δυο ακόμη.

«Με συγχωρείτε», είπε η κυρία Όλιβερ με δυνατή και καθαρή φωνή.

Το αγόρι και το κορίτσι σφίχτηκαν ακόμη περισσότερο το ένα πάνω στο άλλο και τα χείλη τους λες και κόλλησαν μεταξύ τους.

«Με συγχωρείτε», επανέλαβε η κυρία Όλιβερ. «Θα σας πείραζε να περάσω; Θέλω να ανοίξω αυτή την πόρτα».

Τα δυο παιδιά απομακρύνθηκαν απρόθυμα και την κοίταξαν ενοχλημένα. Η κυρία Όλιβερ μπήκε στο δωμάτιο κι ύστερα βρόντηξε την πόρτα πίσω της και τράβηξε τον σύρτη.

Η πόρτα δεν εφάρμοζε καλά στην κάσα της και οι φωνές απέξω έφταναν αμυδρά στα αυτιά της κυρίας Όλιβερ.

«Αμάν πια», ακούστηκε μια αγορίστικη και μάλλον διαπεραστική φωνή. «Δε βλέπει πως δε θέλουμε να μας ενοχλήσει κανείς;»

«Οι άνθρωποι είναι πολύ εγωιστές», είπε μια κοριτσίστικη φωνή. «Δε σκέφτονται κανέναν, παρά μονάχα τον εαυτό τους».

«Κανέναν σεβασμός για τους άλλους», είπε το αγόρι.

Οι προετοιμασίες για ένα παιδικό πάρτι συνήθως προκαλούν στους διοργανωτές μεγαλύτερες σκοτούρες από αυτές που θα είχαν για ένα πάρτι ενηλίκων. Το μόνο που χρειάζεται για αυτή τη δεύτερη περίπτωση είναι φαγητά καλής ποιότητας και τα κατάλληλα αλκοολούχα ποτά, συνοδευμένα με λεμονάδα – συστατικά τα οποία, για τα κατάλληλα άτομα, αρκούν για να φουντώσει το γλέντι. Μπορεί να κοστίζουν περισσότερο, όμως η ταλαιπωρία είναι απείρως λιγότερη. Σε αυτό το συμπέρασμα κατέληξαν ομόφωνα η Αριάδνη Όλιβερ και η φίλη της, η Τζούντιθ Μπάτλερ.

«Και τα εφηβικά πάρτι;» ρώτησε η Τζούντιθ.

«Δεν έχω ιδέα», απάντησε η κυρία Όλιβερ.

«Κατά έναν τρόπο», είπε η Τζούντιθ, «νομίζω πως έχουν τη λιγότερη φασαρία απ' όλα. Θέλω να πω, απλώς διώχνουν από το σπίτι εμάς τους ενηλίκους. Και λένε πως θα τα φροντίσουν όλα μόνοι τους».

«Και το κάνουν;»

«Όχι όπως το εννοούμε εμείς», είπε η Τζούντιθ. «Άλλοτε ξεχνούν να παραγγείλουν κάτι, άλλοτε παραγγέλνουν πράγματα που δεν αρέσουν σε κανέναν. Πρώτα μας ξεφορτώνονται κι ύστερα διαμαρτύρονται πως θα έπρεπε να είχαμε φροντίσει ορισμένα πράγματα για να τα έχουν έτοιμα. Σπάνε ένα σωρό ποτήρια και διάφορα αντικείμενα, και υπάρχει πάντα κάποιος ανεπιθύμητος ή κάποιος που φέρνει έναν ανεπιθύμητο φίλο. Ξέρεις σε τι αναφέ-

ρομαι... Μυστήρια ναρκωτικά... μαύρη, χόρτο, πώς τα λένε... ή LSD... Εγώ πάντα θεωρούσα πως αυτά τα αρχικά αναφέρονταν σε κάτι που είχε να κάνει με χρήματα, αλλά προφανώς δεν είναι έτσι».

«Μάλλον κοστίζουν πολλά χρήματα», είπε η Αριάδνη Όλιβερ.

«Πολύ δυσάρεστα όλα αυτά, κι αυτό το... χόρτο βρομάει κιόλας».

«Θλιβερή κατάσταση», μουρμούρισε η κυρία Όλιβερ.

«Εν πάση περιπτώσει, αυτό το πάρτι θα πάει μια χαρά. Να 'ναι καλά η Ρουίνα Ντρέικ, που είναι καταπληκτική στην οργάνωση. Θα δεις».

«Δεν έχω διάθεση για πάρτι», είπε με έναν αναστεναγμό η κυρία Όλιβερ.

«Ανέβα να ξαπλώσεις για καμιά ωρίτσα και θα δεις ότι θα διασκεδάσεις όταν έρθεις. Μακάρι να μην είχε πυρετό η Μιράντα. Απογοητεύτηκε τόσο πολύ που δε θα μπορέσει να πάρει μέρος, η καημένη».

Το πάρτι άρχισε στις επτά και μισή. Η Αριάδνη Όλιβερ αναγκάστηκε να παραδεχτεί πως η φίλη της είχε δίκιο. Όλοι κατέφθασαν στην ώρα τους και τα πάντα πήγαν ρολόι. Το πάρτι ήταν καλοσχεδιασμένο, ευφάνταστο και κυλούσε απροβλημάτιστα. Οι σκάλες ήταν στολισμένες με κόκκινα και μπλε φώτα, ενώ παντού υπήρχαν κίτρινες κολοκύθες. Τα κορίτσια και τα αγόρια κατέφθασαν κρατώντας διακοσμημένες σκούπες, που θα έπαιρναν μέρος στον διαγωνισμό.

Ύστερα από τα καλωσορίσματα η Ρουίνα Ντρέικ ανακοίνωσε το πρόγραμμα της βραδιάς.

«Πρώτα θα γίνει ο διαγωνισμός για να κριθεί η καλύτερη σκούπα», άρχισε. «Θα δοθούν τρία βραβεία: πρώτο, δεύτερο και τρίτο. Ύστερα θα κόψουμε την αλευρότურτα. Αυτό θα γίνει στο μικρό αίθριο. Στη συνέχεια έχουμε το Ψάρεμα των Μήλων... στον απέναντι τοίχο είναι αναρτημένος ο κατάλογος με τα ζευγάρια για αυτό το παιχνίδι... κι ύστερα θα αρχίσει ο χορός. Κάθε φορά που σβήνουν τα φώτα, θα αλλάζετε παρτενέρ. Μετά τα κορίτσια θα πάνε στο μι-

κρό γραφείο για να πάρουν τους μαγικούς καθρέφτες τους. Ύστερα έχουμε το δείπνο, το παιχνίδι του Φλεγόμενου Δράκου, και η βραδιά θα κλείσει με την απονομή των βραβείων».

Όπως σε όλα τα πάρτι, η ατμόσφαιρα ήταν κάπως άκεφη στην αρχή. Οι καλεσμένοι θαύμασαν τις μικροσκοπικές σκούπες, που ήταν σχεδόν όλες ομοιόμορφα διακοσμημένες και όχι ιδιαίτερα άξιες θαυμασμού.

«Πράγμα που μας διευκολύνει και θα φανεί πολύ χρήσιμο», ψιθύρισε η κυρία Ντρεϊκ σε μια φίλη της, «επειδή υπάρχουν πάντα ένα δυο παιδιά για τα οποία ξέρεις από την αρχή πως δεν πρόκειται να κερδίσουν κανένα άλλο βραβείο, γι' αυτό και μπορείς να κάνεις λίγο τα στραβά μάτια».

«Αυτό είναι ανήθικο, Ρουίνα».

«Καθόλου. Απλώς φέρνω τα πράγματα έτσι ώστε να γίνει μια δίκαιη μοιρασιά. Το θέμα είναι πως όλοι θέλουν να κερδίσουν κι από κάτι».

«Τι είναι η αλευρότურτα;» ρώτησε η Αριάδνη Όλιβερ.

«Α, ναι, φυσικά, δεν ήσουν εδώ όταν τη φτιάξαμε. Λοιπόν, γεμίζεις ένα φαρδύ ποτήρι με αλεύρι, το πιέζεις καλά, ύστερα το αναποδογυρίζεις σε έναν δίσκο για να φτιάξεις κάτι που μοιάζει με μικρό κέικ, και στην κορυφή του βάζεις ένα νόμισμα των έξι πενών. Οι παίκτες, καθένας με τη σειρά του, προσπαθούν να κόψουν ένα κομμάτι με μεγάλη προσοχή, για να μην πέσει το νόμισμα. Όποιος ρίξει το νόμισμα αποβάλλεται από το παιχνίδι. Ενοείται πως όποιος μείνει τελευταίος κερδίζει και το νόμισμα. Ελάτε τώρα, ας ξεκινήσουμε».

Και, πράγματι, τα παιχνίδια άρχισαν. Τσιρίδες ενθουσιασμού ακούγονταν από τη βιβλιοθήκη, όπου γινόταν το Ψάρεμα των Μήλων, και οι συμμετέχοντες έβγαιναν από το δωμάτιο με βρεγμένες μπούκλες και μουλιασμένα ρούχα.

Ένα από τα δημοφιλέστερα δρώμενα –μεταξύ των κοριτσιών, αν μη τι άλλο– ήταν η άφιξη της μάγισσας του Χάλοουιν, που την υποδύοταν η κυρία Γκουντμπόντι, η καθαρίστρια, η οποία όχι μό-

νο διέθετε την απαραίτητη γαμψή μύτη και το προτεταμένο πιγού-
νι, αλλά είχε τη θαυμαστή ικανότητα να μιλάει με μια ασυνήθιστα
γουργουριστή και καταχθόνια φωνή, σκαρώνοντας μαγικά –αν και
ελαφρώς άτεχνα– στιχάκια.

«Για πλησίασε, κοριτσάκι μου... Μπιάτρις δε σε λένε; Α, Μπιά-
τρις... Πολύ ενδιαφέρον όνομα. Θέλεις να μάθεις, λοιπόν, πώς θα
είναι ο άντρας που θα παντρευτείς, σωστά; Έλα, καλή μου, κάθισε
εδώ. Ναι, ναι, κάτω από αυτή τη λάμπα. Κάθισε και κράτα στα χέ-
ρια σου αυτό το μαγικό καθρεφτάκι. Όταν σβήσει το φως, θα δεις το
πρόσωπό του. Κράτα καλά τον καθρέφτη. *Αμπρακατάμπρα, ποιον
θα δω; Τον άντρα που θα παντρευτώ. Κι η γλυκιά η Μπιάτρις θα
αντικρίσει... τον άντρα που θα κάνει την καρδιά της να σκιρτήσει!*»

Μια ξαφνική δέσμη φωτός τρύπωσε στο δωμάτιο, ξεκινώντας
από μια σκάλα που ήταν στημένη πίσω από ένα παραβάν. Η δέ-
σμη κατέληξε στο προκαθορισμένο σημείο, το οποίο κατοπτρίστη-
κε στον καθρέφτη που κρατούσε σφιχτά η Μπιάτρις.

«Αχ!» φώναξε το κορίτσι. «Τον είδα. Τον είδα! Μπόρεσα να τον
δω στον καθρέφτη!»

Η δέσμη χάθηκε, τα φώτα άναψαν και μια έγχρωμη φωτογρα-
φία, που ήταν κολλημένη σε χαρτόνι, έπεσε από το ταβάνι. Η Μπιά-
τρις χοροπηδούσε ενθουσιασμένη.

«Αυτός ήταν! Αυτός ήταν, τον είδα!» φώναζε. «Αχ, κι έχει μια
καταπληκτική, πυρρόξανθη γενειάδα!»

Έτρεξε στην κυρία Όλιβερ, που στεκόταν κοντά της.

«Κοιτάξτε, κοιτάξτε! Δεν τον βρίσκετε υπέροχο; Μοιάζει με τον
Έντι Πρέσγουιτ, τον τραγουδιστή της ποπ, δε συμφωνείτε κι εσείς;»

Η κυρία Όλιβερ πράγματι συμφωνούσε πως έμοιαζε με τα πρό-
σωπα που μετά λύπης αντίκριζε κάθε πρωί στις εφημερίδες. Η γε-
νειάδα, σκεφτόταν, ήταν μία μεγαλοφυής προσθήκη.

«Πού βρέθηκαν όλα αυτά;» απόρησε.

«Α, η Ρουίνα βάζει τον Νίκι να της τα φτιάχνει και βοηθάει κι
ένας φίλος του, ο Ντέσμοντ. Πειραματίζεται αρκετά με τη φωτο-
γράφιση. Αυτός και κάνα δυο φίλοι του μακιγιάρονται και φοράνε

περούκες, φαβορίτες, γενειάδες και διάφορα τέτοια. Με τον κατάλληλο φωτισμό και την όλη ατμόσφαιρα... εννοείται πως τα κορίτσια ξετρελαίνονται».

«Πάντως», σχολίασε η Αριάδνη Όλιβερ, «τα κορίτσια είναι πολύ σαχλά στην εποχή μας».

«Δε νομίζετε πως ανέκαθεν ήταν σαχλά;» ρώτησε η Ρουίνα Ντρέικ.

Η κυρία Όλιβερ το σκέφτηκε για λίγο.

«Ναι, νομίζω πως έχετε δίκιο», παραδέχτηκε.

«Το φαγητό σερβιρίστηκε!» φώναξε η κυρία Ντρέικ.

Το δείπνο πήγε μια χαρά. Πλούσια κέικ με γλάσο βανίλιας, αλμυρά ορεκτικά, γαρίδες, τυριά, ξηροί καρποί. Τα πιτσιρικά τούς έδωσαν και κατάλαβαν.

«Και τώρα», είπε η Ρουίνα, «το τελευταίο παιχνίδι της βραδιάς: Ο Φλεγόμενος Δράκος. Από εκεί, περάστε από το κελάρι, έτσι μπράβο. Πριν από αυτό, όμως, έχουμε τα βραβεία».

Αφού έγινε η απονομή των βραβείων, ακούστηκε ένα γοερό ουρλιαχτό, που θύμιζε ξωτικό. Τα παιδιά διέσχισαν τρέχοντας το χολ και ξεχύθηκαν στην τραπεζαρία.

Τα πιάτα είχαν μαζευτεί κι ένα πράσινο, τσόχινο τραπεζομάντιλο είχε απλωθεί στο τραπέζι. Επάνω του ήταν τοποθετημένη μια φαρδιά πιατέλα με φλεγόμενες σταφίδες. Τα παιδιά όρμησαν τσιρίζοντας κι άρχισαν να αρπάζουν τις σταφίδες φωνάζοντας: «Αχ, κάρκα! Μα, δεν είναι φανταστικό;» Οι φλόγες καταλάγιασαν, μέχρι που χάθηκαν εντελώς. Τα φώτα άναψαν. Το πάρτι είχε τελειώσει.

«Φοβερή επιτυχία», δήλωσε η Ρουίνα.

«Λογικό, με τόσο κόπο που έκανες».

«Ήταν υπέροχα», είπε σιγανά η Τζούντιθ. «Υπέροχα! Και τώρα», πρόσθεσε απρόθυμα, «πρέπει να συμμαζέψουμε. Δεν μπορούμε να αφήσουμε τα πάντα στις δύστυχες γυναίκες που θα έρθουν να καθαρίσουν αύριο».

Ηρακλής
ΠΟΥΑΡΟ

«Αυτό που αναζητώ εγώ είναι η αλήθεια. Πάντα η αλήθεια.»

Σ' ένα πάρτι για το Χάλοουιν ένα δεκατριάχρονο κορίτσι, η Τζόις, περηφανεύεται ότι υπήρξε μάρτυρας φόνου. Και ενώ κανείς δεν την πιστεύει, εκείνη το σκάει. Ύστερα από ώρες, εντοπίζεται: είναι ακόμη στο σπίτι, πνιγμένη... μέσα σ' έναν κουβά με μήλα.

Το ίδιο βράδυ ο Ηρακλής Πουαρό καλείται να διαλευκάνει την υπόθεση, ωστόσο η αποστολή του δεν είναι απλή, αφού κανείς δεν μπορεί να φανταστεί τον λόγο για τον οποίο δολοφονήθηκε η μικρή παραμυθού.

Κι αν η Τζόις είχε δίκιο; Κι αν πράγματι είχε δει με τα ίδια της τα μάτια έναν φόνο; Κι αν ο δολοφόνος είναι... δολοφόνος εις διπλούν;

 AGATHA
CHRISTIE

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 23617